

Dagboek van een autocoureur (2)

START

In het zomernummer 2016 van Vooruitgang plaatsten we een dagboek van **autocoureur Liesette Braams** (45). Zij kampte met anuskanker en kreeg een stoma. Het gevaar leek geweken, maar het liep toch anders. Lees hier het vervolg van haar verhaal.

Tekst: Josephine Krikke

'Mijn binnenkant is oorlogsgebied'

7 november 2016

Ladies night! Ik zit in een zaal vol vrouwen voor het Girlfriends Dinner, een benefietdiner voor de Daniel den Hoed Kliniek in Rotterdam, waar ik ambassadeur van ben. 'Maak kanker kansloos,' staat er op de banners. Acteur Sjoerd Pleijsier presenteert de avond en interviewt mij op het podium. Ik vertel dat ik al negen operaties achter de rug heb. Tijdens de een na laatste werd mijn tijdelijke ileostoma opgeheven en kreeg ik een permanent colostoma. Ook werden mijn baarmoeder en eierstokken verwijderd. Ik leek kankervrij, zoals ook het vorige verhaal in Vooruitgang eindigde. Maar helaas, de ziekte kwam terug.

Nu volgt deel twee van de horroroperatie. Er is al veel verwijderd in mijn buik, maar nu gaan ze ook nog eens mijn blaas eruit halen. Ik krijg ook een urinestoma. Eigenlijk blijven alleen mijn darmen over, voor de rest is alles weg in dat gebied.

Ik vertel Sjoerd dat ik als autocoureur altijd de finish voor ogen heb. En dat ik dat ook doe met mijn ziekte. Ik heb dertig tot vijftig procent kans dat ik er over vijf jaar nog ben. Dat is niet veel, maar ik ga ervoor. Ik train keihard, aan mijn conditie zal het niet liggen. Sjoerd schiet vol. Wat een avond.

20 november

Morgen is de operatie. Met mijn man Luc breng ik mijn spullen naar de Daniel den Hoed Kliniek. Joepie, een kamer voor mezelf. Ik maak het zo gezellig mogelijk, met de gezinsfoto's die we deze maand hebben laten maken. Daarna vertrekken we naar De Kuip voor een wedstrijd van Feyenoord. Terug in de kliniek maakt mijn dochter mooie vlechten in mijn haren, zodat die tijdens de uren durende operatie niet in de weg zitten. De ingreep vindt niet zomaar plaats, maar na veel overleg tussen artsen. De tumor groeide erg snel, en omdat mijn lichaam op die plaats zwaar bestraald is, is het weefsel compleet kapot. Ik ben doodsbang, maar de tumor - zo groot als een tennisbal - moet eruit. Het is de enige kans om te overleven.

Op Facebook vraag ik iedereen om geen berichten te sturen naar mijn man, kinderen en mij. Hoe aardig ook bedoeld, we hebben onze energie nodig voor iets anders. Daar gaan we.

26 november

Ik ben er nog! Maar het gaat niet zo best. Er is net een CT-scan gemaakt, ik heb een longontsteking. Ik krijg twee liter extra zuurstof om te kunnen ademen en ik moet veel overgeven, wat voelt dat vies. Met de urostoma gaat het goed. Mijn colostoma begon gisteren weer te werken maar ik krijg er hevige krampen van.

28 november

Het herstel gaat nu onverwacht snel; ik mag over drie dagen naar huis, heeft de dokter gezegd. Met die wetenschap loop ik vrolijk naar het toilet. Wat ben ik hier mooi doorheen gekomen! Als ik daarna wankel onder de douche stap, slaat mijn blijdschap om: ik zie uit mijn onderkant iets op de grond vallen wat in het zakje van de colostoma terecht had moeten komen. Ik roep om een dokter. Zodra hij de badkamer binnenloopt klappt alle ontlasting uit mijn 'onderstel' - ik heb geen achterwerk meer dus daar komt het niet uit. Het loopt via de hechtingen bij de vagina en ik moet met spoed naar de OK. Mijn darmen zijn van elkaar afgescheurd. Mijn binnenkant is oorlogsgebied.

Ik zal er alles aan doen om in leven te blijven, ook al word ik wakker met een derde zakje op

mijn buik, om de troep af te voeren. Na de operatie lig ik op de intensive care en schreeuw ik als een speenvarken, zoveel pijn heb ik. De knop voor meer pijnstilling gebruik ik de hele tijd, maar het helpt niet.

5 december

Sint en Piet zijn aan mijn bed geweest. Als ze eens wisten dat ik net over mezelf heen heb overgegeven, haha. Iets in mij is anders. Ik vecht nog steeds, maar het is nog nooit zo zwaar geweest. Ik denk dat ik vorige week echt de dood in de ogen heb gekeken en ben bang om mijn bed uit te gaan. Toch doe ik het, met de rollator en de infuuspaal heb ik al vier keer de halve gang af gestrompeld. De verpleegkundigen stonden te klappen, verbaasd over mijn drive. Nieuw probleem: mijn dunne en dikke darm moeten weer opstarten, dus ik heb de hele dag krampen. En als ik loop voelt het niet goed, er klopt iets niet. Ik probeer te huilen zodat ik alles eruit kan gooien. Ik geef niet op, maar het is zo zwaar. Ik zal er alles aan doen om te herstellen van de twee operaties. En ik weet dat er nog een aan komt.

24 december

Drie dagen ben ik thuis geweest, maar nu ben ik toch weer terug in het ziekenhuis. Ik heb teveel koortsaanvalen en lekkages. Kerst vieren we dus hier. Ik weet inmiddels wat er niet klopt: er zit een fistel in mijn buik die door mijn darmen gaat en er komt overal viezigheid uit mij. Ik breek. Maar dan hoor ik na het douchen een koor. Ook al ben ik duizelig, toch ga ik kijken. De gang bij de trap staat vol mensen die kerstliederen zingen. Het is indrukwekkend. Ik kijk om me heen en realiseer me dat ik de jongste patiënt ben.

Daarna komt er een chirurg naar mijn kamer. Ik heb al vaker fistels gehad en weet dus wat dit inhoudt. Deze keer gaat het erg lastig worden omdat de fistel door mijn darmen is geboord, maar we niet weten waar precies. Door het gaatje van de fistel komt er dus ook weer troep uit mijn buik. De chirurg bespreekt de mogelijkheid dat er een Hickman-katheter wordt geplaatst in mijn hals. Via dit slangetje krijg ik dan mijn voeding. Ik mag dan niet eten en drinken totdat de wond is opgedroogd. Vanaf nu moet ik me maar voorbereiden op dit worst case scenario.

17 januari 2017

Negen weken ben ik nu in het ziekenhuis, de koorts wisselt en bereikt soms de veertig graden. Ik krijg vandaag de Hickman-katheter en ben zo nerveus dat ik moet hui-

len. Maar ik weet dat dit geen teken van zwakte is. Het is gewoon het legen van je emmer vol angsten. De komende vijf weken krijg ik astronautenvoedsel door een infuus. Hopelijk drogen zo alle gaten in mijn buik, zodat daar geen troep meer door kan komen.

3 februari

Nog steeds zit er een opening in mijn darmen, een fistel in mijn buik en heb ik koorts. Toch zei vorige week een van mijn artsen tot mijn stomme verbazing: 'Liesette, als alles goed gaat, kun je volgende week naar huis.' Wat? Ik geloofde het niet. Herstellen in mijn eigen bed, zodat mijn lichaam sterk genoeg wordt voor een nieuwe operatie? Met de Hickman-katheter proberen we de plek van binnen 'uit te drogen', in de hoop dat de opening in mijn darmen vanzelf dicht gaat. Dat kan zomaar drie jaar duren, en al die tijd zit ik zonder eten en drinken. Ik heb nog een lange weg te gaan, maar het belangrijkste is dat ik leef en de kans heb om te herstellen.

Vandaag komen de verpleegkundigen om de beurt gedag zeggen, zo lief. Na elf weken in het ziekenhuis ben ik een vat vol emoties. Het waren elf weken van onzekerheid en vechten. En nu mag ik gaan!

 FINISH

